

del Evangeli era oblidat y la Creu no brillava en els cors dels homes, aparegué en la terra un altre Jesucrist.

Els fonaments de la societat s'enderrocaven perque hi mancava l'amor y no hi regnava la Creu; Francesch, destinat a canviar la corrent dels temps y a retornar al mon la caritat perduda, havia, donchs, d'esser l'encarnació del amor y l'imatje viva del Crucificat.

Deu volia ferlo ganfaroner de la Creu y conreuador de la obra de son Fill santíssim y per aixó va parlarli 'l Sant Crist en la Capella de St. Damià quan encara cercava amors y somnis; mes aquella ànima gegantina al ovirar la Creu de son Espós, l'ensà les flors del mon qu' un dia el captivaren y acostant a son cor la llureya del Calvari y estrenyentla en sos braços amorosos, hi va quedar clavat. Desde a les hores, la creu va ser la font y el terme de ses amoroses aspiracions, ses filtracions divines van cristallisar en son cor llagat constituhint el signe característich de llur existencia.

Jesús crucificat era el tema de ses no interrompudes contemplacions, voltejaven continuament per sa pensa els dolors del Home-Deu, per tot arreu el veyia, per tot son cor el segufia y al impuls d'aquesta visió ardentíssima, sos ulls s'omplien de llàgrimes, son encés pit se partia, sentia ansies amoroses de transformar-se en son Aymat, de crucificarse, de gravar la Creu en les ànimes oblidadisses y de lligar ab els nusos de sa corda, la humanitat entera als peus de Jesucrist. L'amor que l'encenia no li cabia en el cor, sentia necessitat d'exteriorisarlo y desplegant les ales de son esperit seráfich, brotava de son si en flamejantes ones aquell zel immèns per la salvació de les ànimes, aquella paraula ardenta y captivadora, aquelles predicacions fecondíssimes en les quals no volia saber altra cosa que Jesús y Jesús crucificat. Y als accents de sa veu encisadora y als sanglots de ses amargues llàgrimes, la terra se commovia, callaven les passions, les venjances se dissipaven y els enemichs irreconciliables se abressaven ab l'abras de germanor. Les costums corrompudes, a son influx se transformaren, la pobresa evangélica tornà a trovar seguidors y el liri immarcessible de puresa tragué novament florida. Les arts se divinisaren purificades per son alé vivificador, deixá la poesia el fanch que trepitjava y cantá entusiasmada l'epopeya, l'èpica inspiració del Cristianisme.

Portat de son amor el Serafi de l'Umbría volia extendrer també la Creu fins a la naturalesa inanimada, volia clavarla als cimals de les montanyes com signe de pau y germanor, volia fi-